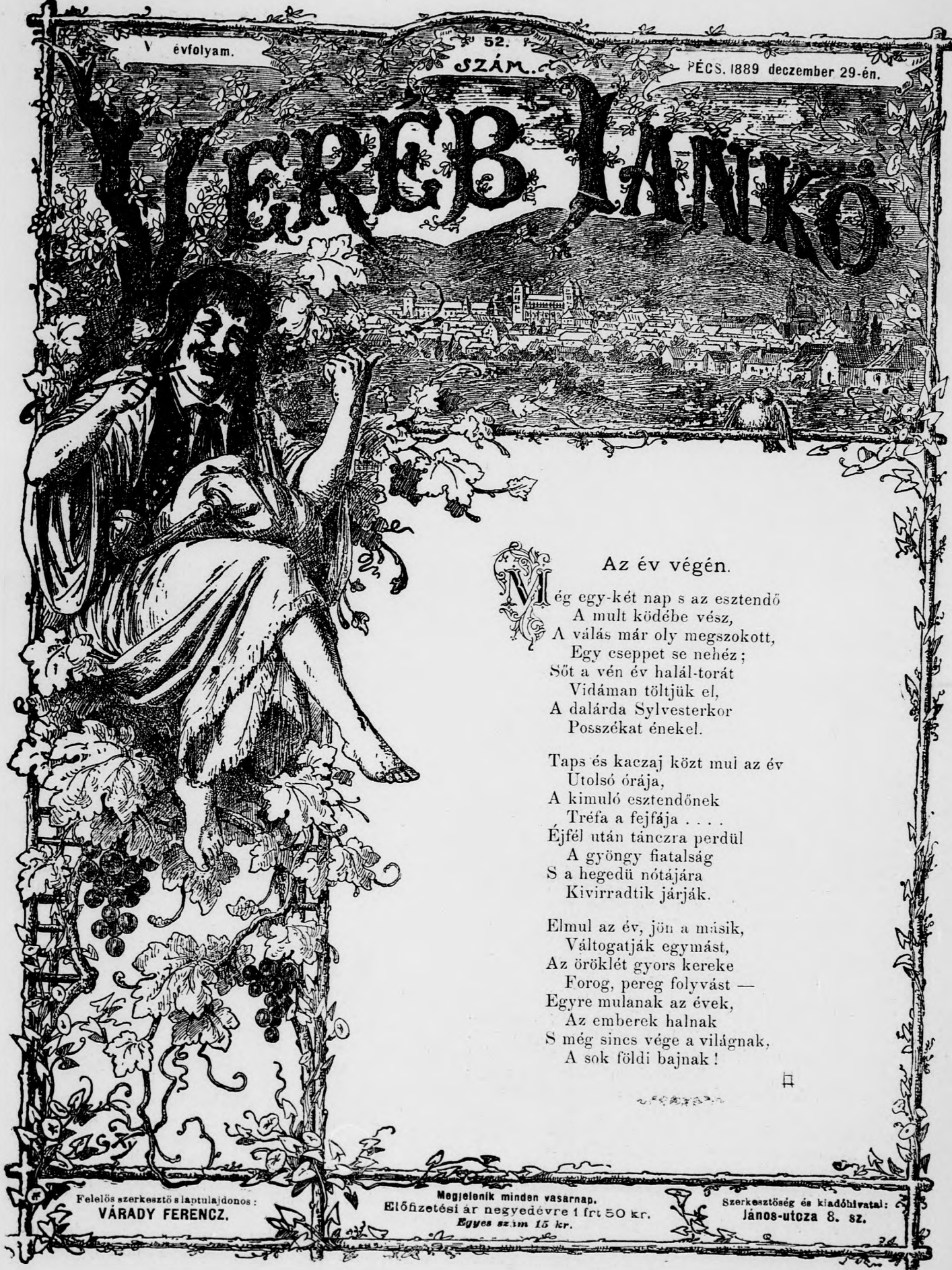

FERENCZ KANIKÓ

Az év végén.

Még egy-két nap s az esztendő
 A mult ködébe vész,
 A válás már oly megszokott,
 Egy cseppet se nehéz;
 Sőt a vén év halál-torát
 Vidáman töltjük el,
 A dalárda Sylvesterkor
 Posszékát énekel.

Taps és kacaj közt mul az év
 Utolsó órája,
 A kimuló esztendőnek
 Tréfa a fejfája
 Éjfél után tánczra perdül
 A gyöngy fiatalság
 S a hegedü nótájára
 Kivirradtik járák.

Elmul az év, jön a másik,
 Váltogatják egymást,
 Az öröklét gyors kereke
 Forog, perog folyvást —
 Egyre mulanak az évek,
 Az emberek halnak
 S még sincs vége a világnak,
 A sok földi bajnak!

Felelős szerkesztő a lapnáljdonos:
VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap,
 Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
 Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 János-utca 8. sz.

MIÉRT HÜTLENEK A NŐK?

Olvasó, a kedvesed megcsal!

Hiába tiltakozol! Hiába mondd, hogy ez szemtelen hazugság! Ismétlem: ő megcsal téged!

Különböztetted vigasztalódjék: ez mindnyájunknak közös sorsa, már pedig a megosztott szerencsétlenség csak fél szerencsétlenség. A hűség dolgában a nők mind egyformák.

De ezért ne okoljuk őket! Ha hűtlenek, ők nem hibásak benne.

Hanem hibás Amalaidé szultána, a ki egy szép napon, nem egyszer huszezer év előtt Jeszkadin varázsló kertjében sétálgatott.

*

A szultána a kert üde levegőjét szíva, így szólt a varázslóhoz:

— Ugy érzem, hogy ezentúl nem leszek irántad olyan kegyetlen, a milyennek eddig jogosan tartottál. Azonkívül, hogy bűverőd segítségével olyan széppé varázsolad magadat, mint a legszebb fiatal ember, a ki a legszebb fiatal nőhöz hasonlít, — azonkívül, hogy olyan ékes-szóval bírsz, a mely a márványszívet is gyorsabb dobogásra indíthatná; olyan ajándékokkal halmoztál el, a melyekre nem maradhattam közönyös. Neked köszönhetem azt a gyöngyöt, a melyre ha ráfujok, kívánatomra átváltozik nagy csillaggá, a melyet a hajamba tűzhetek, vagy hordszékké, a melyet hattyuk visznek a magasba. Te teremtetted számomra azt a láthatatlan csalogányt, mely bűvös hangon folyton dicsőíti a halavány rózsát, mely baljában nagy ujjánál virul. Egy ízben pedig, a mikor a mezőn sétálva, mely tele volt százsorszóval, meguntam az örökös fehér színt és kifejeztem kívánságomat, hogy egyszer már más színt is, például egy kis pirosat is szeretnék látni: oly szíves voltál jelenlétemben egyetlen reggel egy millió fiatal apródot és szolgálóleányt lefejeztetni, úgy hogy az egész föld, a meddig a szem látott, skarlátvörös volt, mintha pipacsokkal volna beültetve. Az ilyen előzékenységek megindítják a gyöngéd szíveket és én boldogítani akarok szerelmemmel, ha még egy szeszélyemet, mely az imént támadt, kielégíteni képes vagy.

— Ah! asszonyom, — felelé Jeszkadin — mire nem volnék képes, hogy megnyerjem szerelmedet? Mondd, mit kívánsz, szultána és bármi legyen is az, teljesíteni fogom.

Amalaidé némi szünet után felsóhajtott.

— Kétségtelen, hogy ennek a kertnek virágai nagyon szépek és pompás illatuak. De hiába, ezek jázminok, tulipánok, jáczintok; ilyen virág majdnem minden kertben nyílik; és ha leszakítom ezt a rózsát, utána jön egy másik nő és szintén téphet rózsát. Azt akarnám, hogy varázsolj elő olyan virágot, a melye csak az én kezem téphetne le és a mely, ha egyszer letéptem, soha többé nem viritana; virágot, a mely csak egy ideig élne, addig, a míg az én szememet gyönyörködtetné és a míg én szívnom az illatot!

Jeszkadin így felelt:

— Asszonyom, a te vágyadat könnyen teljesíthetem és én valóban keményebb próbára voltam előkészülve. Szíveskedjél velem jönni e magas bokor mögé; három csodás virágot fogsz látni, a milyent emberi szem alig látott. Válaszsz egyet közülök és az,

a melyet letépsz, soha többé nem fog ezen a földön virulni.

— Hogyan! a három közül csak egyet szabad letépnem?

— Fájdalom! hatalmamnak korlátai vannak.

— Korlátozni fogom tehát vágyamat. Vezess gyorsan a csodás virágokhoz.

*

A mikor Amalaidé szultána megpillantotta a három virágot, kegyetlen volt bevallani, hogy ilyen csodaszépet még nem látott.

Smaragdzöld levelek közül büszkén, méltóságteljesen emelkedett ki, mint a kelő hajnal, egy nagy virágkehely; olyan volt, mint aranyból és hóból készült óriási rózsza.

— Ah! mi a neve ennek a virágnak? — kérde a szultána.

Jeszkadin felelé:

— Asszonyom, ennek a neve Szépség.

Egy másik virágkehely, olyan mint a pipacs, folyton lengett és himbálódzott, mintha vihar mozgatta volna. Vörös volt, mint a lenyugvó nap. Gyönyörűség volt ránézni, de szinte félelmes; ha az ember hozzáért, égető forróságot érzett.

— Ah! mi a neve ennek a virágnak? — kérde a szultána.

Jeszkadin felelé:

— Asszonyom, ennek a neve Szerelem.

A harmadik virágkehely hideg és halvány volt, mint fehér ruhába öltözött fiatal leány. Hasonlított olyan liliumhoz, a mely szelidségből és erényből van csinálva. Tiszta, de kissé mélabus.

— Ah! mi a neve ennek a virágnak? — kérde a szultána.

Jeszkadin felelé:

— Asszonyom, ennek a neve Hűség.

*

Amalaidé elgondolkozott; azután elmélázva kérde:

— Tehát választhatok e három virág közül?

— Választhatsz, szultána, — mondá a varázsló.

— És ha letéptem az aranyból és hóból készült rózsát?

— Soha sem fog többé virulni!

Azt akarod ezzel mondani, hogy nem lesz több szépség ezen a világon?

— Ugy van, asszonyom.

— Hogyan, én is csunya leszek?

— Te is csunya leszel! de azért nem foglak kevésbé szeretni.

— Ezt nem akarom megpróbálni, hagyjuk tehát ezt a virágot a szárán.

Amalaidé a másik virághoz közeledett.

— Hát ha ezt a pipacsot tépem le? — kérde.

— Sohasem fog többé virulni!

— Azt akarod ezzel mondani, hogy nem lesz több szerelem a világon?

— Azt. Én sem foglak többé szeretni; de te azért szép maradsz.

— Mi haszon volna szépségemből, ha többé senki sem szeretne? Ehez a virághoz ugyan nem nyulok!

Amalaide a harmadik virág fölé hajolt.

— És ha ezt a liliomot tépem le? — kérdé.

— Soha sem fog többé virulni.

— Azt akarod ezzel mondani, hogy nem lesz többé hűség ezen a világon, hogy nem lesz többé nő, a ki állandóan szeresse kedvesét, vagy férjét?

— Te magad is meg fogod szegni esküdet! De azért nem leszel kevésbé szép és ünnepelet.

*

Némi gondolkodás után Amalaide szultána mosolyogva így szólt:

— Azt hiszem, hogy különböző bajok közül a

legkisebbet kell választani; minthogy pedig szeszélyem arra ösztönöz, hogy e három közül az egyiket letépjem...

Letépte a liliomot, mely oly tiszta és oly mélabus volt, mintha erényből és szelidségből volna csinálva!

Jeszkadin eleinte helyeselte a választást, mert megkapta az ígért jutalmat. De három nap múlva már másképen gondolkozott, a mikor Amalaide elhagyta kastélyát és kertjeit és a varázslót is, a ki őt olyan pompás ajándékokkal halmozta el és indult csavarogni egy fiatal koldussal, a ki rongyokba és napsugarakba volt öltözve és a ki neki, a mint elment mellette, esőkot hányt!

Catulle Mendés után.

Előrelátás.

Vendéglőszolga: (éjféltől után elszalad a gyógyszer-tárba): Kérek valami csillapító szert.

Gyógyszerész: Hát mi baj történt!

Vendéglőszolga: Még eddig semmi, de a gazdám a vendégeinek, akik este óta ott dőzsölnek, mos takarja átadni a — számlát.

Bizonyosan tudja.

Bíró: Volt már büntetve?

Vádlott: Hm! — Az utolsó tíz év alatt nem.

Bíró: Bizonyosan tudja ezt?

Vádlott: Egész bizonyosan: hiszen azt a tíz esztendő-t a *fegyházban* töltöttem.

Csere.

— Pajtás, cseréljünk szivarpipát.

— Nem bánom.

— Így ni! Csakhogy nem én nálam ismernek rá.

— Hisz én is azért cseréltem, mert az enyim is lopott.

— Ugy! Akkor csak cseréljük vissza, ugy legalább nagyobb vigyázattal rejtegeti mindenikünk a magáét.

KREINER és KRAUSZNÁL.

— Szabad valamivel többnek is lenni?

— A kelmének igen; de az — *árának nem!*

A maga erejéből.

— TANITÓ: Ki teremtette a világot?

— PISTIKA: A jó Isten.

— TANITÓ: Engem is; de csak (mutatja) ilyen kicsikének: *a többit a magam erejéből nőttem hozzá.*

Ez is állatvédő.

Ez a késes is tagja az állatvédő-egyesületnek, pedig sohasem vettem észre, hogy valami nagyon szeretné az állatokat.

— De bizony nagyon szereti a borjút, meg a pulykát, csak-hogy — sültén.

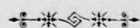
Mi baja?

Feldült a paraszt a falu végén. Arra megy egy huszár és megszólítja:

— *Mibaja van földi, hogy annyira ordít?*

— *Jaj, katona uram, eltörött a lábam!*

— *Éjnye az Argilusát! olyan lármát csap kend, azt gondolhatná az ember, hogy a foga fáj.*

Karácsonyról.

— Emlékszik még Aladár, mit ígért nekem tavaly karácsonykor? Hogy a jövő karácsonyra már neje leszek

— Hagyja el nagysád! Ha elvettem volna, most talán már el is váltunk volna; így pedig a jövő karácsonykor is szeretjük egymást!

Aggodalom.

— **VENDÉGLŐS:** Ne tessék kimenni kérem! meghül a szarvaspecsenye.

— **VENDÉG:** De énnekem éppen a szarvaspecsenye miatt kell kimennem, mert addig nem chetem belőle egy harapást sem, míg meg nem nézem, meg van-e még az ön vén — szürke lóva.

A varróiskolában.

— Mondd csak te Máli, mivel élt Ádám és Éva a paradicsomban?

— Narancssal, fügével, datolyával.

— Hát már akkor is voltak — *kecséberék?*

A gyermekszobából.

Fiu: Mamácska, honnét jönnek a kis gyerekek?

Anya: Ugy veszik őket.

Fiu: (gondolkozás után) Azt nem hiszem el.

Anya: Miért nem? fiaskám!

Fiu: Mert a szegényeknek több gyermekük van, mint a gazdagoknak.

A PARADICSOM.

— Jaj te Juli, mennyire belém bolondult a Jani, az ur irnokja. Megölelt s azt kérdezte, hogy tudom-e, mi az a menny, mi az a paradicsom?

— Hát te mit mondtál?

— Azt mondtam, hogy a mennyet nem tudom, csak hiszem; hanem már a paradicsomot azt ismerem.

— Igazán?

— Hogyne ismerném, hiszen minden héten — azt eszünk!

TERMÉSZETES MEGFEJTÉS.

— Igazán nem tudom, hova tegyem a pénzet.

— Hát annyi van?

— Nem éppen; de a zsebem mind rongyos.

A cigány küldöncz.

Együtt ül a főszolgabíró egy esküdttel s erősen diskurálnak. Az ajtón kopogtatás és belép egy madáríjesztő cigány.

— Kurenst hoztám a tekintátos urnák.

Végig méri a főszolgabíró a rongy cigányt és szól:

— Hát nem volt a falutokban becsületesebb cigány?

— De bizony vút, hanem azt becsületesebb héré kítették.

— Hová?

— A vietspánhoz!

Oda sug a főszolgabíró az esküdthöz:

— **Tessék, még pofon se vághatom!**

A kakadu.

— Mondd csak édesem, hova tegyük azt a gyönyörű kakadut, a melyet Budapestről hozattunk. Várady azt mondja, hogy igen tanulékony állat.

— Azt hiszem, jó lesz az irodádba tenni.

— Én pedig azt hiszem, jobb lesz kedves feleségem a te szobádba tenni; nálad sokkal inkább megtanulhat beszélni!

Könnyü neki.

A. asszony: Képzelve csak, Mari leányomat a boltba küldtem egy 1 forintossal s azt az uton elvesztette.

B. asszony: No ez az én Gusztinnál sohasem fordult elő. Nem igaz Guszti?

Guszti: De, mert mi mindig *hitelre vásárlunk*.

Most már tudja.

— Nü herr Kipfelbeiser, hallatta ün. hodj a fiotol Zonnenschein megbokta mogát. Már be is esokták az ü bót!

— Zoe? Most már thodok minek énekölte ü oz „Ajrophá“-ban, hodj: „Szép is vadjok, jó is vadjok tsok edj kicsit — **homis** vadjok!“

Nem ipar.

A miniszter kimondta, hogy a táncztanítás nem ipar.

Furcsa!

Hát mikor ipar'kodnak jobban a lábok, mint mikor tánczolnak?

A nehéz tánczos.

— Ugy megizzadtam barátom a tánczolásban, hogy szinte csorog a víz rólam.

— Ugy látszik nehéz a kicsike?

— Tudja a szösz! Azt tartom, a tizezer forint hozományát — *négykrajczárosokban* hordozza a zsebében!

Csicsa Bácsi

monológjai.

Hán ha má ecczö égy van, csak röhöggýé publékomság.
Pukkaggyá mög bele!

Szörnyen gyanaskodok eere a Józseb érnokra a lugos-
ducz mián es; mendéteg sumogú, ha tanákozzok vele. Hőj,
Józseb! Allegha ee nöm veröm méjg a feneködön a czapéste-
rángot ott a högy felé a horhoba! Szurkátok vóna agyon a
darazsok míg puszédligyáros korodba!

*

Högygyülist tartottam a mutt vesárnap. Puppenae czém-
borám a dészpögár és mücsigörisz szolnokut a högyemet pusz-
téjtó fejrög-veszödölömrü és a sóska jövöjüü a csigöriszetbe.
Jó t:pént a gyerök, ha'hhát aggyam magam a sóskaenyisz-
tísnak; 1-czö: mer hán a sóskaü es löhessön esényáne csigö-
rét; 2-czó májusba szüret utánd keadhassam a högyemet árön
dábo a dehurnyéstáknak legeenyi. Ugyes beájok erodaégaz-
gatónak, osztek moj leabezuguhassam az áröndát a füzetésükbü.
Kampöcz neköd émmár rézléng, burgéndi, mög fehér tökök!!
In elöttem mos mán csak a sóskaüak lgyön ázséjója!

*

Möjjen kuttya gyerök lött az ín kolögám: a Kortyantó
Muki. Urrugódájjo ke a déhurnyéstákat az irodábu, ment a
„rohatt tökök.“ Jó fogásó vót a gyeröknek; rajta csipött e'ddé-
hurnyéstá-nyövendéköt, a ménd az javábe nyali lö e'ffözetrü-
a tömpölt. Nyütt es e'ssukkot a Kortyantó renyoméja.

„Nöm annyera a gyerök hébas — mondok — mentékább
az éktató, mer annak kuttya kötelessége átütnyi a tömpölt.
Ha nénes aakalom, nénes tóvaj. Különyben csak tödd a szü-
vedre a kezedet és gondujj a te marczale vértusságodra!“ Azer
allég akaggyon e'ttésztsíggös déhurnyéstá, mer nénes bánás-
mód, sorsuk ejj cseta-bota kezekbe van. A déhurnyésták es
embörök.

Kaposba a jegyzöi vézsgán azt a kirdist kaptam, ho' hhát
hánfilik lgyönek az utak? „Hán — feleltöm foghögygyee —
vagnak szöllöhögyi utak, döllöntak, szekír és gyallogutak,
mög a ket a nejmöt mos legutollán ketalát: a vasut.“ Aszon-
ták: bravo. Csak mönnyek haza Csumábo. Mejg maenapság
es kügygék a déflomámot. Üsse fő ütét a muszka nátha min-
dön ecsején!

*

Fojamottam gyutalummir hejöttes-irodaégazgató koromba,
mög mekö Atádon a robokat mejtörmírtikre tanéjtottam. Min-
déteg kolompervájáskor gyütt mög az éstáncziám, ho'hhát ke-
merütt a kassza. „Nö es aggyon az ésten — mondok — az
öjjen kuármánynok míg paszeta aakamatosságro sö e'ffé ko-
bak csigörét!“

A törvénszék előtt.

(A vádlott nincsen megelégedve hivatalból
kirendelt védőjének védbeszédével.)

— Elnök: Vádlott, van-e még valami
mondani valója?

— Vádlott: Nincs, elnök ur; csak a
tekintetes törvénszék elnézését kérem ügyvé-
dem számára.

A népnevelő.

(Satyra.)

Népnevelő vagyok!.. Kétszáz kemény forint
Szerény munkám dijja;
Büszkén állithatom, hogy kifizetik mind,
Nincs egy krajezár híjja.

Kétszáz forint... hisz ez szép pénz, a csillagát
Kanásznak sincs ennyi!..

Megélhetek dúsan... a jó Isten csak ad —
Ugy mint eddig adott, — ezután is — enni.

Kétszáz forint! Sok pénz! S egy rövid esztendő
Koplatva is eltel;

De nem koplatok ám! Megtelik a bendő
A — dícsőséggel.

Mert hát dícsőség az, ugy vedd édes anyám,
Ha ilyen fiad van;

Nézd miként rettegnek a nebulók, ha szám
Nagy hangon kiáltja: „Csend amott a padban!“

A hivek ígérték, hogy majd a jövőre
Fizetést emelnek;

Mély álomba dőlt a harangkötél öre
Hát helyébe tesznek.

Tizenkét forint lesz ennek is a bére,
Ez is csak valami:

Felkapaszkodom a harang kötelére —
Szinte játék lesz rajt elhimbálódzani.

S ez a napi mozgás harangozás alatt
Jól esik ám nékem.

Mert eleget rontják az iskolafalak
Drága egészségem.

Igy jó egészségben, mindig vig kedélylyel
Várok az ebédre!

Várok türelmesen;... s ha nem jön az étel,
Megnyugszom azon is... majd lesz holnap délre.

Nagy Lajos.

Jó tanács

Egy vendéglőben kacsapecsenyét tesznek a vendég
elé, melynek bőrén számtalan tolló volt még látható. Mi-
kor a fizetésre került a sor, 1 frtot kért a pinczér.

— Jó lenne. — szól a vendég, — ha a kacsát is
ugy megkoppasztanák mint a vendégeiket.

TISZTÖLT VÁLASZTÓ KÖZÖNSÉG!

Mottó: A vármegyén tisztujítás!
Jankóknál piz-ujítás!

A ténis megye jó urai
Uj viczispánt választottak
S a választás öröme
A „Hajó“-ban nagyot ittak;
Viczipán lett, a mint tudják,
A nagybajszu Szily László,
Az ő kemény vasmarkába
Került a vén megye-zászló.

A viczispán meg van, de hát
A viczc-ispánt se feledjék,
Főszolgabirói bonbonsz
Nélkül nincsen jó egészség;
Ha a bonbonsz elmaradna
Mit szólna ehhez — valaki?
„Bitter, doch gut, wie der pilsner!“
S ezt e viczc-ispán adja ki.

Azért hát t. nagyközönség
Tessék újra voksot adni,
Veréb Jankót a tisztében
Böcsülettel tovább hagyni;
A lap 6 flór egész évre
Megyénk minden polgárának
S ha elég lesz a szavazat:
Jankó marad „viczc-ispán“-nak!

A

VERÉB JANKÓ

☞ pécsi heti képes élczlap előfizetési ára potomság: ☞

52 hétre — **forint** — de csak **6**.

6 hónapra — **hitvány** — **3** pöngő,

3 egész hóra — **csak** — **másfél** flór.

Nem is pénz!

A ki teheti, megadja, lesz legalább jó napja, mikor a Jankót kapja!

WURSTER ANTAL

órás és látszerész Pécselt, Király-u. 8. sz.

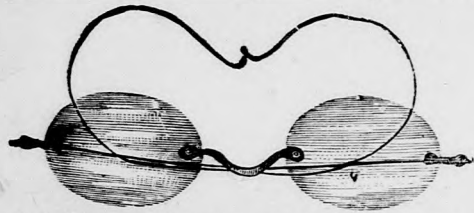
Ajánlja nagy raktárát mindennemű svájci zsebórák- és bécsi ingaórákban, úgyszintén dús raktárát látszerészeti tárgyak, maximális- és minimális

légsúlymérők

Aneroid barometerek (kiptóbbái) 6.50 krtól feljebb jótállás mellett, továbbá katonai- és színházi távesővek 7 frttól 120 frtig.

Mesterséges emberi mű-szemek

Nagy raktár szemüvegek- és csiptetőkből.

Német- és Franciaország legelső gyáraiból, a legfinomabb üvegek vagy lencsékkel valódi hegyi kristályból (kő) orvosi tekintélyek által melegen ajánlva (eredeti fényöket megtartják és több évi használat után is visszavétnek) tetetés szerinti foglalatokban 5 frttól feljebb.

Különösen nagy raktár szemüveg- és csiptetőkből 90 kr. Megrendelések és mindennemű javítások pontosan eszközöltetnek Szaggatás és más idegbajok elleni villám-gépek, új angol orvosi hőmérők kis óraalakban ezüstből.

Legalkalmasabb

ujévi ajándékul.

VÁRADY FERENCZ

EMLÉKÜL

czimü verskötete,

mely ENGEL LAJOS kiadásában

éppen most jelent meg.

Füzve 1 frt 20 kr.

Pompás diszkötésben gazdagon aranyozva 2 frt.

Kapható a kiadónál (Király-utca) s minden könyvkereskedésben.

Pécs-Baranyai képes naptár
az 1890-ik évről
ára 40 krajczár,
számos képpel és változatos mulattató tartalommal.
Czimtára, körülbelül 8000 ezimet tartalmaz Baranya, Tolna és Somogyországban lakó nagyobb-
részt tisztviselők, virilisták, orvosok, ügyvédek stb. köréből s minden házból gyakori esetben
mint p. meghívók, körlevelek stb. széküldésenként.
Különösen föltűnést kelt
a sásdi bíró esetének leírása.
Német nyelven megjelent a Fünkrchner Bote ezimü képes naptár.
Kiadja ENGEL LAJOS könyvkereskedése Pécselt.